

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla-
melor, după invoială.

LA EXPOZIȚIA DE PESCARII

(D. Dr. Antipa explică unei cucoane în vîrstă dar sensibilă diferitele varietăți de pești cari se află în secția rominească de la expoziția din Viena. Tocmai în acel moment apare un june spîlcuit și sclivisit).

D. Dr. Antipa : Vedeți, madam, avem cegă, chefală, șalău, morună, scrumbiă, și în special vă recomand...

Cucoana : Dați-mi voie să vă recomand pe d. Mișu Bibanociu, care a venit expre cu mine la Viena ca să vedem expoziția.

NOUL REPERTORIU AL TEATRULUI

Teatrul Național a afișat noul repertoriu al stagiunii ce se va deschide la 29 Septembrie. Regretăm că din lipsa de spațiu nu putem publica și noi titlurile nouilor piese. Ne mărginim deocamdată să spunem că acest repertoriu e *O pată pe blasonul primei noastre scene* și că în altă țară *Minorii* cari s'ar apuca să scrie piese ca acele ce vedem în repertoriu, ar fi duși *La jurați* și ar plăti scump *Rătăciră* lor, și n'ar avea să obiecteze nimic când *Comisarul (Ucișcă-l crucea!)* i-ar înhăța, de oare-ce *Dura lex sed lex*. La noi însă publicul este asasinat fără milă de vre-o tragedie, iar *Ucișcă* rămâne nepedepsit, cel mult dacă l'lovește vr'un *Cancer la inimă* când i se fluieră piesa. Altminteri, autorii dramatici, ori cite infamii ar comite, duc în general *Viață tihnită (Trăiască viața!)*, vara se duc în vilegiatură, *La Slănic* bună-oară, pe trec cu cunoscuta demi-mondenă *Biciclista*, *Femea* cea mai celebră din Capitală; ba încă mulți autori se îmbogățesc și au chiar cite un *Castel istoric*, bine înțeles dacă au isbutit să contracteze vre-o *Căsătorie himică* și să ia *Zestre* cum se obișnuiește în ori-ce *Câșnicie modernă*. Aș putea cita numeroase cazuri de asemenea natură: așa au făcut *Bărbatul Leontinei*, tot așa *Bărbatul Idei*, al cărui socru zicea odată:

— E he, *Nora mea* e grozav de *Geloasă*, de-ai cunoaște d-ta *Tragediile sufletului* ei, ai vedea că această fată frumoasă ca *Zina Carpaților* face *Ultimul sacrificiu* trăind onestă cu un bărbat ca acela pe care l'are și între *Crimă sau virtute* preferind pe cea din urmă, iar nu ca *Fedra* lui Racine care a făcut contrariul.

— Așa e și *Lorica noastră*, tot virtuasă sireaca! răspunsei eu socrului cu pricina.

— Ei așa! P'ăia o cunoaște tot *Escadronul al III-lea*, și dumneata știi cum sunt ai *De la Oaste*. Mai mult: se zice că s'ar fi ținut și cu *Contele Essex* și chiar cu un om de rînd, cu *Cărașul Henschel*.

— Așa sunteți dumneavoastră *Moralisti*, vă place să birfiți, obiectai eu, simțind că de minie deviu nebun ca un al doilea *Nerone*. Și ca

să-mi potolesc furia mă repeziiu la individ și *Flik!* și *Flok!* îi arseiu două palme d'o să vadă stele verzi pîna la *Moș Crăciun*.

...Dar ma depărtaiu de repertoriul Teatrului. Dacă anul acesta s'or mai găsi citi-va spectatori, — *Suflete singuratice* — ca să se ducă la Teatru, le recomandăm să se ducă să vadă *Ali*, poemul d-lui Ludovic Demetriade, și *Visul lui Eglé*, feeria d-lui Mircea Daus.

Atît putem spune pentru un moment, regretînd că din lipsă de spațiu nu publicăm noul repertoriu.

Ghiță Delacooperativa.

SCRISOARE

Calendarul din perete zice toamnă 'n scrisul lui,
Tu oftezi și nostalgia dă friu slobod dorului,
Unde-i toamna capitalei și șoseaua cu suspinul
Freamătului trist în care frunzele își plîng declinul?
... Și'i ascultî, că pe-o poveste, dorul, pînă a distanței
Hidă, palidă fantomă își rînjește...

Pe-ul Constanței

Plaf cîntat, visat, de altă e îngrat cu marafeturi
De acestea să te tulburi. Vezi, pe aici alte tabieturi
Are toamna... toc pădure, și de freamătul de frunze
Poți să uiți...

În legănarea ușurelei bărcii cu pinze

Al senzații cu duinul și te scutură 'n de-ajuns,
Cînd «la larg» te-a prins «mal-merul» dacă soarele 'n apus
Te dezmiardă cu vre-o rază pe la nas apoi beleaua
Gata e, te la strănutul, la obraz te faci ca neaua
Și tresări și ai fioruri berechet cînd din prinosul
Emoțiunii — dai în mare, bareagiului — ponosul.

Constanța, 1 Septembrie.

Ileana.

PRESA IN VIAȚA PRIVATĂ

Cînd mai tîrziu de zece seara oți trece pe strada Teilor, prin fața unei căsuțe cochete, care se răsfață printre pomi și stușuri, ceea-ce este rar în capitală, nu veți vedea nici o dată lumină în ea. De ce? Să nu credeți, poate, că vă voiți istorisi vre-un basm cu stafii și strigoi, faptul este autentic:

Nicolae Albuț, proprietarul, înaintea acestei ore se găsește culcat în tot-d'una și nu permite nimănui, nici chiar grațioasei consoarte, ca să nu doarmă la o oră așa de înaintată. De trei ani și mai bine de cînd trec pe strada aceea, n'am văzut o singură dată călcîndu-se această regulă. Și toată curiozitatea, pe care mă tem de a o vă transmite, rezidă în faptul, că erî am văzut pe la miezul nopții o fereastră luminată. Părîndu-mi fenomenul bizar, am căutat să aflu cauza.

Dacă atunci un individ s'ar fi apropiat cu șiretenia unei pisici și ar fi scăpat ne lătrat de dulăul din curte, ar fi parvenit în fine să ajungă pînă la ferea-

stră și uitîndu-se înăuntru — faptă murdară de alt-fel — ar fi văzut un fapt și mai murdar, ar fi văzut pe demnul Nicolae Albuț cu coarne, sau la drept vorbind nu el era înăuntru, ci consoarta Linica Albuț cu un tînar și frumos funcționar de la domeniul 'Acum, așa este, că ați priceput?

Ei bine, junele Vintilă — funcționarul — se vede, că dogorit de dragoste prea mult, scoase un jurnal, pe care îl avea tocmai de dimineață și se puse să l'citească. La un moment dat ridică ochii de pe hîrtie și întrebă:

— Dar cum îl cheamă pe bărbatul tău dragă?

— Nicolae Albuț, ce dracu, ai uitat?

— Ba de uitat, n'am uitat, dar nu mî vine să crez ochilor, ia citește și tu aci.

Madam Linica luînd ziarul, citi cu voce tare în cît ar fi auzit și individul de la fereastră, următoarele:

«Ni se telegrafiază din Titu, că în noaptea aceasta, trenul București-Vîrciorova de 11.45 venînd din București a călcat în acea stație pe domnul Nicolae Albuț, neguțator de cereale din capitală. Identitatea i s'a putut stabili după o scrisoare, ce o avea asupra-și. Nefericitul are capul și umărul sting zdrobite cu desăvîrșire. Se crede, că a căzut dintre vagoane la oprirea trenului, cînd s'a produs o zguduitoră neobișnuită».

Dînd un chiot de încurcie Linica sări de gițul amantului, zicîndu-i pe nerăsuflăte, că au scăpat, că sunt liberi, că etcetera.

Pe urmă nu știu ce s'a mai întîmplat, dar în a doua noapte aceeași lampă spinzurată de tavanul odăei lumina o masă cu două tacîmuri. Pe masă ereau cadavrele unor sticle de vin înfundat și pe canapea... o idilă. Cînd idila era mai în toi se auzeau două voci în cor, una de soprană, a doamnei, și una de tenor, — amantii au tot-d'a-una voci de tenori, chiar și la opera romîna. Dragostea mergea strună.

Dar tocmai ca în *Ernani*, cornul lui don Sylva răsună. O voce de bas se auzi prin sală și Linica albă ca varul, leșină în brațele adoratorului, la vederea spectrului lui Albuț. Aci începe drama. Vecinii auzind strigăte sosiră, dar, înfiorați la vederea fantomei, fugiră în casele lor făcîndu-și cruce. Ei toți citiseră jurnalul. Nicolae Albuț și-a convins consoarta, că este chiar el și nu umbra lui, tocmai după ce creștase gițul junelui Vintilă, cu un cuțit de dezert. În fine, vecinii, cari toată noaptea au visat urît, de abia la ediția de dimineață a ziarului, s'au putut liniști, citînd rectificarea.

«Individul căzut erî din tren în gara Titu, nu este Nicolae Albuț, ci un samsar, care avea o scrisoare pentru sus-numitul comerciant. Samsarul se numește Sake Margulis și acum se află la spitalul Colțea, unde i se face pansamentul la mina stîngă, singura parte fracturată».

Și apoi mai jos:

«Ziarul nostru a fost singurul, care a adus știre aceasta cu toate amănuntele, cînd cele-lalte gazete nu știau încă nimic despre faptul întîmplat».

Foscarina.

PERDEAUA...

Aha! te-am prins în fine-aseară...
Trecui pe lângă casa voastră
Și te-am văzut: erai ascunsă
După perdea, lângă fereastră...

Ei... cum rămîne «domnișoară»
Cu-atîta vorbe de paradă?...
Căci doar te-am prins acum de-a bine
Pîndindu-mă cînd trec pe stradă!...

Dar știi ceva: de ții la mine,
Și poți să ții, că nu sunt «caua»...
Atunci să știi că nu-î rușine
Să dai în lături și perdeaua!...

Const. C. Brăescu.

INTOARCEREA DIN VILEGIATURA

— Schițe din gara de Nord —

Înainte de înființarea tichetelor de peron — inovație destinată să introducă oare-care etichetă la gară, ca și cum eticheta e tichetă, — una din distracțiile celui care rămînea să se usuce în căldurile Bucureștilor, fapt care tot-odată îl făcea să fie și foarte ploat, era d'a merge la gară la epoca plecărilor și aceea a «reîntoarcerilor» din vilegiatură.

De cînd însă cu tichetele care au făcut pe mulți să exclame cu exasperare:

— Tii! chețele astea cheferiste au ajuns de nesuferit! — acest amuzant obicei a început să dispară din gustul simpaticilor vizitatori ai lacului Cișmigiu, șoselei, Herăstrăului și a altor stațiuni... nisipoase.

Lipsa curioșilor îți permite însă a observa și mai în vîră pe cei cari se reîntorc și în această privință gara de Nord oferă un deosebit tablou foarte pitoresc.

De aceea subsemnatul care-și poate permite luxul — mină spartă! — unui tichet de peron, a făcut o plimbare pe la gară în tovarășia unui amic, zilele astea, cînd trenurile au sosit tixite și îmbicsite de vilegiaturîști.

Vă mărturisesc că a fost o veritabilă «petrecere moldovenească», care a avut, de alt-lel, un «va urma» în restaurantul gărei.

A sosit un tren.

De abia a apucat să se oprească și peronul a fost invadat de pasageri. Unul strigă pe hamal, altul copilul, un vînzător jurnale, cei cu bagaje «la o parte»; cîți-va se sărută cu cari le-au eșit înaintea, alții sunt opriți la eșire de agentul vamal care le controlează coșurile; e o mișcare, un sgomot un haos, în care de abia poți să prinzi ceva dinstinct.

Doi înși s'au oprit lângă noi și sunt tot în categoria noastră.

Unul se uită la lumea care se îngheșue de la vagoane spre eșire, cel-lalt la două coșuri mari pline cu sticle de vin, date la o parte.

— Ce de vin! exclamă primul.

— Adevărat ce de vin! întărește cel d'al doilea.

— Pă puțin două-trei mii.
— Ei așa! dacă or fi două sute.
— Două sute? Ce nu ești bine.

— Ia lasă-mă dom'le, nu vezi că sunt sticle mari de cite-un litru? D-ta să-mi spui mie... N'am mai așteptat explicația neînțelegerii, căci iată o grupă de noui sosiți: doamnă, tinără, frumoasă, și cu foarte mult «vin'o'n coace, domnul gros, ca un obraz de februarist, pleșuv ca o bilă și cu favorite, singurele favorite care le poate avea; o bonă ducînd un băeș de mină, geamantane, pachete, pleduri valise mai ușoare etc. etc.

Se vede că erau așteptați, căci doamna urmată greoi de domnul, merge către o altă grupă care se uita în dreapta și în stînga ca și cum ar căuta pe cine-va. Imbrățișeri, sărutări, «bine-ați venit», «bine v'am găsit», etc.

— Cum a-ți petrecut, Amalio?

— Minunat. Excursii, băi...

— Mai ales băi, intrerupe soțul, cînd o căutai era la baie, adică îmbrăcată în acel costum de baie care nu 'mbracă nimic...

— Poftim! vezi cum ești? replica nervos d-na.

Bine dragă, nu'l asculta pe dînsul, ce judecă; toată ziua mă lăsa singură și d-lui umbla prin păduri cu un proprietar din localitate zicînd că face vinătoare; nu'l mai slăbea frate cu dragostea pentru că 'i-a făcut cadou o pereche de coarne de cerb la care ține mai mult ca la mine.

— Nu cred că ești geloasă de coarnele mele?

— Ei, ce-o să vă certați acum, aideți acasă, răspunde d-na cu vîrta care a luat parte la discuție.

Tu, Amalio, ce zor ai cu gusturile bărbatului tău.

— Eu n'am nimic; ba i-le satisfac pe cit pot, dar n'auzeai ce.....

Restul conversației se perde căci grupele pleacă spre eșire.

* * *

Alt tren.

Lume mai puțină, totuși destul de multă.

Iată o doamnă, în vîrstă, în vîrstă de tot, însă obrazu-î e cam vopsit ca al unui clovn, buzele date cu roșu și îmbrăcată într'o toaletă de.... silfidă.

E urmată imediat de un tinăr alb la față — are aerul că n'are singe, că nu roșește nici odată — cu mustățile negre făcute cu ferul și aduse cu virfurile în sus, îmbrăcat foarte corect.

După aparență s'ar crede că este fiul d-nei, mai ales că aceasta nu face două pași și întoarce capul înapoi, aruncînd cite-o privire... dragăstoasă celui care o urmează cu o mică valiză în mînă.

Doamna în vîrstă, în vîrstă de tot, și cu tinărul cel alb vine de la marginea mării, căci ca souvenir d-na are 'n mînă, alături cu umbreluța, o mică plasă.....

Graur.

IDILĂ MODERNĂ

La gitu' dalb, marmorean,
Între cinci pietre prețioase,
Ea poartă-o scumpa inimioară,
Ce încadrată 'ntr'un colan
Equivalează c'o comoara,
Rînjînd privirilor geloase.

La pieptul lui, ca un copil,
Pierdută 'n dulce reverie
A unor vise ferice,
În prime zile de April,
Ea îl întrebă pe șoptite:
«Tu mă iubești?» — ce poezie!

El intrunește în răspuns,
O lume 'ntreaga de cuvînte
Amețitoare și sublime,
Al inimii îmbold ascuns:
Căci nu 'i ea prima 'ntre victime,
Pe care azi perfid o minte.

Ea, captivată, că 'n vis,
Îl zice blînd: «tu inimioară
«Din sîn furatu mi-ai acuma
«Și ai depus'o 'n paradîs!»
El ride-aparte: «s'a prins gluma!»
Și dornic privește comoara!

Tirziu de tot s'au despărțit:
Cînd se trezi din vis fecioara
Și căuta bijuteria,
Văzu c'a dispărut subit:
Căci cel ce 'i dase poezie,
Își furase... inimioara!

Chic.

VĂCĂREȘTII LOCAL MONDEN

În urma arestărilor ce se operează în lumea mare din cauza falșului testament al principelui Gr. Sturdza, aflăm că d. Capșa va intenta un proces de despăgubiri directorului penitenciarului Văcărești, d. Cavarok.

D. Capșa pretinde că directorul tînde să-î răpească clientela, transformînd Văcărești în local *high-liffe*.

Mai aflăm că în curînd se vor da chiar baluri în saloanele Văcăreștilor. Unele ziare au și trimis acolo reprezentanți însărcinați să facă convenitele dări de seamă,
— Mais tout de même mon cher. zicea erî un june gomos, on s'embete énormément chez Vaccareshti. Nous y étions seulement trois, il manquait le quatrieme pour faire un petit poker!

...Acum, dacă nu ne înșelăm, s'ar putea face două partide de poker la Văcărești, ba chiar și un banc de macă. Parcă o văd pe «L'Indépendance» greșînd și spunînd în «tout Vaccaresht» în loc de «tout Bucarest»...

Kiriac Napadarjan.

EPIGRAMĂ

Poetulul St. O. Iosif.

Cînd frații l'au vindut pe Iosif,
Găsiră mușterii destui;
Privindu'ți cărțile 'n vitrină,
Rîmnești și tu la soarta lui!

Excelsior.

ODĂ COTULUI

Cine a pomenit oare, să
se cinte cotul?
Bunioară o odă adresată
cotului de măsurat?

I. Gherea-Dobrogeanu.

Critici vol. I

O, sfințe cot, mult încercat,
Deși ești astăzi metră,
Al fost, la rindu-ți, renegat
Cum fu Isus de Petru,

De aceea îți închin acum
Această schioapă odă!
Stăpin mai erl, azi ești pe drum,
Te-ai festelit din modă...

I. Gherea, într'un „loc citat“
Arată, clar ca totul,
Că, multe pozne s'au cîntat
Dar nici o-dată cotul.

Zicea, că... nici n'af fost cîntat
Și vai!... o ntreagă turmă
De tineri cări te-au gustat
Cîntau... plîngînd în urmă...

Abia-mi simțeam tui mijind
Ș'un dor, ce nu s'amîna,
Mă îmboldea să văd, cu jînd,
Cum ea te ține 'n mină.

Și, bine ce mi-ar fi părut,
Să fiu un cot, ca tine;
Să stai în mina-I, s'o sîrut
Cu poftă, mult și bine.

Ne-am îndrăgit. Ași face azi
Din amintiri, o oaste:
Rîdea de glumele-mi, și 'n haz
Imi da cu tine 'n coaste.

Țin minte cum mi-te-a întins
Prin geamuri, într'o seară,
Pe unde dorul meu nestins
Intra ca și p'o scară.

Și m'am urecat. Dar ș'azi mă mir
Și n'treb, sub ce îmbolduri
Tătuca-I nu m'a ars la mir?...
E drept... m'a ars la... solduri!

Și cotul, cel cu care eă
Urcasem ca 'n elanuri,
Făcu, deși mi venea cam greu
Să sâr afar' prin geamuri.

Și putina cum am spălat!
Să jurî că fost o oală...
Il știu... că, vezi, m'a mai lăsat
O dată 'n pielea goală.

Ce harnic om ăst biet bărbat
Căci nu știa ce-I greva: —
Cît al clipi ș'a costumat
Fetița 'n mînașă Eva.

Și cotule, ca p'o nuia
Frumos-crescută bine,
Te ridică și te 'ndoia
Pe fată... nu pe mine...

Și ea cînta... al dracului!
Vai azi și-al frînt domnia
Te-am plîns și eă și fata lui
Chiar lancu X. „et C-nia“.

I. Gherea te-a 'ngropat cu pomp;
Dar noi, te-am plîns săracii
Și eă, și fata lui „et Comp.“,
Cum bizuie malacii.

Nu; iar o spun, nu te-au robît
Nici zeii mari și mițicii,
Și ni sistemul te-a zdrobit,
Ci logica din criticii.

Cînd crezi că zeii te-au surpat,
Că 'și au retras vegherea,
Greșești: tu ai murit păpat
De critica lui Gherea.

De-ar vrea să te dezgroape o dat'
Cred, iar îți luce steaua...
Dar cînd o ști că te-am cîntat.
Să știi: mă dă căteaua.

Vasile Pop.

FIRMA

Cititorule, profesionist liber, care ai pă-
răsit Bucureștii la 1 Iulie și te-ai dus la
băi — cum se duce ori-ce român care se
respectă, ori are parale, ori n'are; ori are
nevoe de băi, ori n'are — și care te-ai
întors în Capitală la 1 August, sănătos și
odihnit, gata să-ți reiei ocupațiunile tale
obișnuite cu un nou vinj și ardoare!

Intri de la gară cu trăsura în mahalaua
ta, acasă la tine, găsești toate cum le-ai
lăsat... Nimic, absolut nimic, nu a schimbat
fisionomia tăcutului quartier, cu oltenii zar-
zavagii, lăptăresele, țigănușii cu *Universul*
și tramvaiul Șerban-Vodă care trece greoi,
zângăniad din clopot și mestecînd urutul
său cu șgomotul lenevos al potcoavelor sin-
gurului cal care se opintește din greu să
mărească dividendul acționarilor!

Nu s'a schimbat nimic... Retrăești mo-
mentele cînd ai plecat și îți o clipă luna
petrecută între brazii, chemat la o crudă
realitate de greul miros de gură de canal...
și plăcutele adieri venite din direcția dis-
cretelor vespasiene!

Nu s'a schimbat nimic... și acum regreți
că te-ai întors! Regreți ozonul cîmpului,
rășina brazilor, apusul soarelui de țară,
excursiunile munților, viața fără grije și
dolecele-far-niente al vilegiaturei!

Te dai jos din trăsura și te întîmpină a-
celaș servitor zîmbînd și cu tradiționalul
«bine ați venit conașule.» Il întreb: Ce mai
e nou Mihalache? m'a căutat cine-va în
lipsă, vre-un client?

— V'a căutat mulți conașule, dar s'au
dus la domnu de vis-à-vis.

— Care domn de vis-à-vis?

Te întorc și rămiî uimit: între cele
două ferestre ale modestei case din față, a
crescut în lipsa ta o enormă tablă neagră,
de trei ori cît a ta, pe care scrie cu litere
mari de aur:

VICTOR DULMESCU

licențiat în drept, avocat
Specialist în divorțuri, vânzări, moșteniri, revendicări
Face și împrumuturi la credit și ori-ce fel de afaceri
Da și consultațiuni între 9—11 și 5—7 ore
Prețuri moderate, discrețiune absolută.

E singura schimbare operată în Bucu-
resei în timpul lipsei tale.

— «*Încă unul!*»! șuspini, recitînd enor-
mul document care vine să-ți strice vadul
făcut cu alita trudă de ani de zile!

— Adio munți, adio văi, adio seri se-
nine și viață fără grije! am alt-ceva de
făcut acum — îți zici — și intrînd în biuroū
te așezi în mijlocul dosarelor și hirtuilor,
îți iei o atitudine răsboinică și sfidătoare
spre noul dușman:

— De acum să poștească!!

Privind printre jaluzelele lăstate mișcarea
din stradă, sorbind din cînd în cînd din-
tr'un pahar o băntură răcoritoare, numa
în minci și în jiletă, tinărul Victor Dul-
mescu își petrece ast-fel orele sale de con-
sultație între 5 și 7 ore seara, de două
săptămîni de cînd a bătut în mari piroane
enorma tablă dintre ferestre.

Primele, zile neavînd ce face, spiona pe
fie-care trecător dacă se uită sau nu la tablă.
Cu ce mulțumire privea dinsul cite-unul mai
miop, care neputînd citi în treacăt, se oprea
locului și lua cunoștință de firmă, apoi pleca
tot atît de tăcut precum venise! Cu cită bu-
curie vedea lumea din tramvaele de vară
că și întorceau capetele și citeau numele
său! Ce utilă găsea dinsul acum democratica
instituție a tramvaelor! Nimic nu-ți poate
face mai mare reclamă ca acest soiū de
vehicule cari 'ți defilează de sute de ori pe
zi, purlînd cu ele norod mult, mult de tot,
ducînd numele firmei de la un cap la altul
al orașului.

Era un tinăr înalt, gras și cam spin, între
23—24 de ani licențiat din București. În
momentul cînd 'și trecea teza, îi căzuse o
moștenire de patru mii de lei. Nu se putea
ceva mai bine venit. Cu acești bani și-a în-
chiriat aceste două odăite, un biuroū și o
cameră de culcare, le-a montat destul de
drăguț, și-a băgat o servitoare, Anica, iarăși
destul de drăguță și deșteaptă, pe care a
dresat-o admirabil. Așa: îndată ce cine-va
sună, Anica, gătită cu bonet și șorț alb, ese
la antreu și întrebă: Pe cine căutați dom-
nule? Negreșit, răspunsul tutulor este: — Pe
d. avocat Victor Dulmescu; este acasă?
Aci începe rolul Anichei, și croește o fi-
gură de ocazie și răspunde:

«O domnule..., este acasă, dar... mi-a
spus să nu primesc pe nimeni. E foarte o-
bosit. Acum a venit de la Curte; a avut
mult de lucru bietul om. Toată ziulica e
biliciu aci, unii vin și alții pleacă» apoi
avînd aerul că-i face halir clientului:

«Bine, eă o să vă anunț... să vedem...
cum vă numiți?»

...Și dialogul se sfîrșește tot-d'a una cu
introducerea clientului.

Afară de acestea Anica mai are o cali-
tate: știe perfect să facă dulceață și cafele,
căci tinărul avocat își propune să fie foarte
gentil en clienții săi.

Tot din acele patru mii, Victor Dulmescu
și-a format și o mică bibliotecă din prin-
cipalii autori străini și iată-l instalat definitiv.

Cît timp a lipsit confratele de vis-à-vis,
tinărul Dulmescu s'a împărțit puțin din
micile afaceri de ale judecătoriei. Dar astea
nu-l mulțumeau sufletește, căci tinărul ad-
vocat e om cinstit și curat la suflet. Ast-
fel fiind, tot i se părea că face ceva rău și
necinstit rîpînd din clientela vecinului în
timpul lipsei sale.

Ce visa el, era ca clienții să-i vină di-
rect lui, numai atunci ar fi fost deplin mul-
țumit și ar fi pledat cauza cu tot entuziasmul
tineretei... Deși pledase dar nu se socotea
încă debutant pînă nu ar fi avut un proces
mare și al lui.

....Adese-ori visuri de glorie îl munceau.
Ar fi vrut un proces, senzațional, care să

lanseze, un proces la jurați bunioară, un nou complot bulgăresc, cam așa ceva, unde în tăcerea sălei să audă pe președinte adresându-i solemn: *Aveți cuvântul!*

Atunci să înceapă distinsa-i pledoarie, sorbind paharele cu apă aduse de aprod... torturind minile stenografilor... electrizind sala!

...Și, gândind ast-fel, tinărul Dulmescu, dus de visuri purpurii, se trezea trîntind cu pumnul în birou și strigînd, cu fîta injectată și plin de eloquentă!

— «Nu... nu... domnilor jurați, în numele cerului nu veți face o crimă azi... Gîndiți-vă la justiția divină a cerului și la această mîmă căreia îi hrăpiți vlăstarul!!!...»

De cite ori nu l'a intrerupt Anica, speriată de răcnetele stăpînului! Și atunci cădea inert pe canapea, lac de înădușeală, cerînd Anichei cana cu apă pe care o sorbea ca un turbat. Anica, deși deprinsă cu aiurările stăpînului său, nu se putea opri de a nu exclama în tot d'auna clătînd din cap:

— Cum o fi la trebulan!!

Zdrîng... zdrîng... zdrîng!!

Anica eși la antreu și deschise.

Un domn lung și slab, îmbrăcat cu un sacou de lustrin negru, întrebă de d. advocat Victor Dulmescu.

Anica repetă formula obicinuită: O domnule... este acasă, dar... mi-a spus să nu primesc pe nimeni. Este foarte obosit. Acum a venit de la Curte; a avut mult de lucru bietul om. Toată ziua e bîleci aici, unii vin și alții pleacă...

În fine fu introdus în birou și pofit să seadă.

Victor Dulmescu, cînd auzise soneria trecu repede în camera de alături. Nu se putea prezenta înaintea clientului fără ca mai întîi să-și studieze puțin ținuta și aspectul, fiind convins de marele adevăr că a părea intră cu nu știu cit la sută în indeletnicirile profesiei sale. Și apoi, tot e mai bine să lași pe client să aștepte puțin de cît să-și ieși înainte.

După cinci minute Victor Dulmescu intră în cabinetul său, grav, extrem de grav.

— Cu cine am onoare, domnul meu, și ce vă aduce pe la mine?

Imi permit să mă recomand Eftimie Ionescu și m'a adus firma dumneavoastră de oare-ce...

— O, aveți dreptate, domnul meu, răspunse îngîmfat Dulmescu, m'am gîndit mult dacă trebuie sau nu să-mi bat firma, căci nu prea am nevoie de dînsa, fiind deja foarte cunoscut și căutat, deși sunt abia cite-va luni de zile de cînd am început... (către Anica care intră) Servește domnului o dulceață!

— Vă mulțumesc... dar eu... ingînă confuz domnu Ionescu.

— ...Cum îi spuneam, domnul meu, nu era să-mi bat firma, dar m'am gîndit că oare-cum, pentru lumea din provincie, știți... ori-cum, vine alt-fel... și apoi nu sunt încă lansat în toată țara ca să fiu cunoscut, fără

oare-cari indicii concrete... așa că... Anica intră cu dulceața, domnul Ionescu o ia pîrînd foarte jenat) cu toate acestea nu mă vait, slavă Domnului, încasez cam între o mie și două, iar luna trecută am încheiat bilanțul cu trei mii fără opt-spre-zece lei... ei, ce ziceți, pentru un om tînăr care pot zice că abia am debutat, e foarte încurajator?

— De sigur, aprobă domnul Ionescu.

— Dar nu mă preocupă pe mine atît beneficiul material, domnul meu, cît focul sacru al profesiei. Bunioară să luăm cazul d-tale: eu nu mă gîndesc la cele cite va sute de lei pe cari o să le iaș de la dumneata. ca să-ți duc afacerea la bun sfîrșit. Concepția ce o am despre rolul și menirea mea în societate, depășește limita strîmță și meschină a materiei, sburînd în sfere ideale de plăceri intime și pur intelectuale... În aceasta mă deosebesc, domnul meu, de mulți din confrății mei, și modestia nu mă oprește de a-ți declara că acestor calități dătoresc marea mea clientelă și succesul meu pretimpuriu... (apasă butonul soneriei. Anica intră. Către Anica: Servește domnului o cafea (către d. Ionescu, care vîdit pare foarte încurcat) Cum obicinuiți, turcească sau șvarț?

— O! o! vă mulțumesc... dar eu... în fine știți... turcească.

— Dar, domnul meu, și la noi ca în ori-ce meserie a început o concurență interlopă, rușinoasă, necinstită, care înjosește nobila noastră profesie. Nu că eu personal m'aș îngriji de acest fel de concurență; putem trăi toți, fie-care avînd calități sau aptitudini deosebite, dar pe mine, domnul meu, ca om cu bun simț care-mi dau seama de rolul meu, mă revoltă sistemul desgustător al unora din confrății mei, cum este domnul de vis-à-vis — poate i-ai văzut firma. Ei bine domnule, e scandalos ce face omul acesta. Afară de samsarii de cari se servește, a îndrăznit în repeșite rînduri să-mi cheme clienții din curte, printr'un fecior al său, pe care l'am și denunțat poliției. Negreșit că nu pot avea de cit un suveran desgust pentru ast-fel de oameni, dar iarăși mă preocupă consecința morală a faptului, consecința funestă profesiei noastre, căci se rezumă în înjosirea ei.

— Negreșit... aveți mare dreptate, suspină domnul Ionescu, pe cînd Anica-i punea cafeaua dinainte.

— Bine Anico, zise d. Dulmescu, de ce nu aduci domnului și un păhărel cu cognac sau liqueur cu cafeaua, nu știți tu, ce trebuie să-ți spun eu?

Anica ese, pe cînd d. Eftimie Ionescu se cufundă în mulțumiri... extrem de emoționat și zăpăcit.

— Acum să venim, domnul meu, la obiectul nemulțumirii dumneavoastră. Fi-va eare vre-o grije bănească?... Aveți poate pretențiuni de revendicare de imobil?... Voiți să vă despărțiți de soția dumneavoastră care v'a murdărit patul căsniciei printr'un culpabil adulter? Nu vă știți, domnul meu, avocatului ca și duhovnicului nu ascundeți nici un colț din viața dv, căci secretul profesional vă garantează, cred, în destul.

— O! de sigur, dacă ar fi așa... dar,

slavă Domnului, părinții mei trăesc, iar, de, nevastă-mea de... pină acum, ce să spuș... n'am de ce să mă plîng. Dar eu venisem pentru alt-ceva la dumneata...

— O! ghicesc, domnul meu, voiți probabil să intentați vre-o acțiune în daune; să protestați vre-o poliță și să vă fac acțiunea cambială necesară; sau voiți să vă ipotecați casele la credit? Vă rog nu vă jenați, spuneți-mi ca unui părinte tot păsul dumneavoastră, și vă voi ajuta să eșim la bun sfîrșit.

Domnul Ionescu (foarte hotărît): Apoi, să vedeți, eu venisem pentru firmă...

— Care firmă, domnul meu?

— A dumneavoastră de afară căci eu sunt, știți... Ionescu Eftimie de la percepție și am venit trimes de d. percepător să vă rog ca să plătiți impozitul de cinci lei pe anul curent pentru firmă. Am și somația cu mine, v'am făcut și chitanța... dacă voiți, să vi le dau.

Victor Dulmescu (foarte agasat și furios): Bine domnule, de ce nu spuș așa de la început și mă faci să vorbesc un ceas cu dumneata? Ce fel de educație este asta? În ce țară trăim de-ți permiti să intri cu forța în casele oamenilor? Voiți reclama ministrului de financă de modul cum subalternii săi respectă principiul inviolabilității domiciliului.

(Către Anica care intră cu cognacul).

Nu mai trebuie.

George Cair.

IUBITA MEA

Iubita mea e blondă, adesea e și brună, și blondă-î este bucla și de cristal i-e fața, și pentru ea, eu unul, mi-aș da parol și viața. De-î alta mai frumoasă să vie să o spună.

Cînd buza mea pe sinu-i ca și o lipitoare lipită stă, și 'n taină sărută alba-i piele înlăturînd cămașa-i de spumă, de dantele, Ea pătimaș mă stringe, suride și tresare.

Și-aș vrea fără parale s'o am o noapte 'ntreagă, Să sorb cu voluptate din sinu-i ambrosie și săturat de dînsa să-î scriu o poesie, — Căci meriți blondă nimfă, superbă halbă dragă.

B. Ion.

RĂCANUL ZEFLEMIST

Un soldat dintr'un regiment de roșiori își curăța și-și spăla calul în imprevjurimile coadei.

Trece un soldat din infanterie, care se oprește în loc și rămîne cu gura căscată.

— Ce te uiți măi leat — zise cavaleristul îngîmfîndu-se în frumoasa-i uniformă stacojie, — ai vrea și tu să fii în cavalerie, nu-î așa?

— Păi mi-ar plăcea, leat, dar eu aș vrea să fiu... cal.

CIOCNIREA VAPOARELOR

Subt al Dunărei lung mal
S'a 'ntimplat eri un scandal.
Radu-Negru, crai vestit,
De la Ostrov mai la vale,
Scoborind pe seară 'n cale
Pe Frantz Iosif l'a 'ntilnit.
Nu știu cum, așa d'odată,
Către el s'a repezit,
Cu putere încordată,
Și la pod l'a încolțit.

Ce mai fu, nu sînt în stare
Să vă spu mai hotărit,
De cit doar numai atît:
Că al Radu, deși moș,
S'a purtat ca un cocoș,
Iar cel-l'alt Frantz Iosif her,
Cu figura lui blajină,
Pe subt umbră și mister,
Jucă rolul de găină.

Asta e mai cu ocol
Și cu stil ales de odă.
Însă alții 'l dau de gol
Și ne spun că Radu-Vodă,
Venerabil nărvit,
Om supus la greș eusur,
Pe nemțoiul pomenit
L'a tratat ca pe Claymoor!

Fal.

RĂMĂȘAG CÎȘTIGAT

Doamna. Dragă, nu face copilării, nu te urca pe bicicletă dacă nu știi bine să umbli cu ea.

Domnul. Vezi-ți de treabă.

Doamna. Vrei să pariem că o să-ți rupi gitul...

Domnul. Pe un pol.

(Peste două-zeci de minute, domnul se întoarce acasă schiopătînd și vîitîndu-se sprijinit de braț de un comisioner).

Doamna. Vai de mine, ce-ai pățit!

Domnul. Adu polul, am cîștigat pariul; nu mi-am rupt gitul, ci un picior.

EPIGRAMĂ

D. Haralamb Lecca a prezentat Teatrului o nouă piesă intitulată *Cancer la inimă*.

*Cancer la inimă-i un titlu
Ce par-că sună cam urît;
Zi-i piesi Tuse măgărească,
Dablă ori Scrofule în gît!*

Coco.

SARACIA ȚINE LA PRIETENI

— Snoavă populară —

Cic'a fost odată un om sărac, sărac lipit. Casa mai i-se dărimase, așa că vîntul avea voie liberă să pătrundă prin pod și prin ferestre. Gard la bățătura lui nu s'a pomenit neam de neamu lui. De la părinți n'avea nici-o avere, dar nici de la nevastă nu luase nimic. Se ținea de azi pînă miine cu munca, dar nu putea să se mai ajungă și el nici odată. Cînd e sare, nu-i mălaiu, cînd e lemne, nu e căldare, în sfîrșit sărăcie lucie.

S'a căzînt el în sus în jos să prinză nițel

rost, dar n'a putut. Într'o zi vine acasă și-i spune nevestei:

«Fă nevastă, azi să ne stringem tot ce mai avem pin casă și să plecăm că nu mai e de traiu; ne-om duce unde ne-o lumina Dumnezeu.»

A doua zi de dimineată ia în spinare tot ce aveau și pleacă.

Cînd să iasă pe ușă aud un șgomot în pod. Bărbatul se ucră pe scară și se uită din gura podului. Cînd colo ce să vază? O femeie sdrențăroasă se nălța cu niște opinci ce d'abia se mai ținea în picioare.

«Da ce cauți leicuță aici? Și cine ești d-ta?»

Ehe! șarlatanilor, ești Sărăcia; m'am avut bine și cu tat-tu și cu moș-tu, cu tot neamu vostru și tu acum vrei să te faci mai grozav și să pleci? Nu mă luați voi, da uite că m'am încălțat și merg și eu cu voi».

A. R.

FABULĂ

Soldat — 'și-a părăsit moșia
În nelucrare... și soția.
Dar cînd s'a întors de la rezel
Și satul s'a mirat și el:
Găsi moșia ne lucrată,
Dar pe soție 'ngreuiată.

MORALA

Femeia și cu'ngrijitorul
Nu «cultiva» decît amorul.

Pavel V.

JURĂMÎNT NERESPECTAT

Madam Protopopescu: (care a găsit pe bărbatul ei krup într'o berărie, după ce face trista constatare se scoală să plece zicînd:) Așa dar imi promiși că o să vii repede acasă?

D. Protopopescu: Pe onoarea mea, îți jur că asta e ultimul pahar pe care-l voi bea astă seară. (Cum se depărtează nevasta, Protopopescu chiamă chelnerul:) Nae, ia paharul asta și pune-l d'o parte, o să-l beau la urmă cînd oi pleca, — pînă atunci adu-mi bere în alt pahar!

IRONII SUMBRE

CÎNTECUL LIHNITULUI

Eu n'am nici o teamă de moarte,
Nu 'mi pasă de 'naltu-i decret
Căci groznic de bine-i mai samăn:
Ca moartea-s și eu un schelet.

Și, zău, nu mă miră că trupu-mi
Doar oasele uscate rămîne:
Cînd foamea mă roade, n'am parte
Să rod, nici de-un codru de pine.

Mirare-mi-i însă de moarte
Ș'a plînge de mila-i imi vine:
Ea 'nghite o lume 'n'reagă
Și-i totuși schelet ca și mine!

B. Lăzăreanu.

PROMISIUNE SOLEMNĂ

— Ce Mișule, beî vin eu paiul ca mazagranul?
— Dragă, am promis solemn nevestei mele că'n viața mea nu'mi voiî mai atinge buzele de un pahar de vin... Și iață că mă țiu de cuvînt.

VÎNATORII MINCINOȘI ȘI SARCEY

Se știe că vînătorii sunt cei mai mincinoși oameni din lume; mai mincinoși chiar de cit gazetarii.

Vre-o ciți-va vînători invitaseră odată la masă pe răposatul critic teatral francez Sarcey și începuseră să-l povestească tot soiul de aventuri fantastice cari pretindeau că li s'au întimplat lor la vînătoare. Apoi unul din ei isprăvind sacul cu minciuni, întrebă pe Sarcey care ascultase scandalizat năzdrăvaniile vînătorilor:

— D-la nu vinezi, domnule Sarcey?

— Eū? Am vînat o singură dată, răs-punse spiritualul ziarist căruia îi venise în gînd o răs-bunare nostimă în potriua celor cari-l pisaseră. Am vînat o singură dată și m'a trecut pentru tot d'auna pofta de vînătoare.

— Cum așa?

— A! mi s'a întimplat ceva într'adevăr extra-ordinar!

— Istorisește-ne și nouă, te rugăm!

— Iață. Mă aflam în Pirinei, în vilegiatură. În fie-care zi mă plimbam pe o potecă frumoasă care șerpuia printre stînci. Țăranul care imi slujea de călăuză imi spuse odată: — Pe la orele 6 seara p'aci trece în fie-care zi un urs mare, dacă ești amator poți să-l împuști foarte ușor: n'ai de cit să te ascunzi după stîncea asta; eū o să fiu p'aproape și cînd voi zări ursul, am să tușesc tare; atunci d-ta aștepți ursul pînă ce se va apropia de stîncă și pac! pac!, cu două focuri de pușcă îl dai gata.

A doua zi, continuă Sarcey, așteptai zădarnic pe țăran a căruî propunere o acceptasem bucuros. Mii de bombe! imi ziseiū eū, mă voiî duce singur să împușc ursul!

— Ce curaj! Bravo! strigară în cor comesenii lui Sarcey. Acesta, foarte grav, urmă povestirea:

— Imi luai deci pușca și plecaiū singur. Mă ascunsei după stîncea ce'mi arătase călăuză. Cînd mă deșteptaiū, mă trezii lungit la pămînt și cu namila de urs d'asupra mea, mugind furios... Sfîrșitul îl ghiciți, e de prisos să vi'l mai spun.

— Ba nu'l ghicim de loc! Ce s'a petrecut? L'ai ucis? întrebă n cor toți comesenii cari așteptau sfîrșitul tragiceî povestiri.

— Hei, ce să se întimple! ursul m'a devorat și m'a înghițit ca pe un biftec, — răs-punse cu cea mai mare seriozitate Sarcey. Și adăogă:

— D'atunci nu mai mi-a venit nici o dată gust să mă mai duc la vînătoare.

... Vînătorii pricepură zeflemeaua muca-litului Sarcey și schimbară subiectul conversației care se învîrtise pînă atunci numai în jurul fanfaronadelor și minciunilor lor vînătorești.

EPIGRAME

Unul critic

Că mă veți cobori la zero
 Ai spus la mare și la mic.
 S'o faci de poftă. Eu nu-s în stare
 La zero ca să te ridic.

Zoologie

Să fii uman! I-am spus odată
 Lui don sergent. Dar momentan
 Mi-a replicat cu îngimfăre:
 — «Mă, domnule, eu sint *biman*»

S. S. Riulet.

SERVITORII NOȘTRI

— Cum faci tu Popescule să ai mîncări așa
 de bine gătite la masă?

— Foarte simplu. Am avut fericita idee să
 mă iați bine pe lingă feciorul meu, care a
 bine-voit să mă recomande bucătăresei mele,
 ast-fel că aceasta are gentilețea să consimtă
 uneori a'mi da bucate bunicele la masă.

OBIȘNUINȚA COMERCIALĂ

Patronul unui mare magazin de lipscănie,
 d. Burlayerzescu, moare subit. Un funcțio-
 nar comercial, d. Mitică Miticescu, este
 îndată însărcinat să înștiințeze pe princi-
 palii clienți că din cauza decesului expe-
 dierea comenzilor va suferi întârziere.

Conștiinciosul funcționar se grăbește să
 scrie după formularul obișnuit. Iată una
 din scrisorile sale:

Domnului Ionescu, Ploești.

Cu regret vă avizez că am încetat din
 viață subit, și de oare-ce prăvălia mea e
 închisă din cauza acestui deces, nu voi putea
 să expediez comanda d-v. de cit după în-
 mormîntarea mea care va avea loc peste
 două zile.

Bine-voiți domnule a primi respectoasele
 mele salutări.

p. D-nu Burlayerzescu
Mitică Miticescu

BULGARUL DA SALCIA LA APA

— Snoavă populară —

Niște Bulgari trecură pe lingă o salcie
 mare, stufoasă și verde, așezată lingă o
 gîrlă. Ce se socotiră ei uitîndu-se mult
 la ea?

— «Da bine bre, zise unul, nu-i
 păcat ca salcia asta să stea lingă apă
 și să nu bea apă? Ia să ne facem po-
 mană și s'o dăm noi la apă».

— «Da cum bre»? întrebă alții.

Se învîrtiră, se suciră, dar nu le dă
 în minte cum.

Atunci fuga și chemară pe Dedu Ivan,
 cel mai priceput din sat. El, ca un om
 învățat, le zise batjocoritor:

— «Bre, ce capete seci aveți, uite

cum: al mai puternic se sue în virf și
 s'apucă cu amîndouă mîinile de virful
 sălciei și ai-l'alți de picioarele lui unul
 cite unul trageti cu toții și o s'o aduceți
 pină în gîrlă».

Atit așteptară și al mai țeapăn în virful
 sălciei încoclețeză mîinile după un crac
 gros, altul s'apucă de picioarele lui, altul
 de ale acestuia și așa mai încolo pină la
 apă. Cînd să înceapă a trage de ea în
 jos, căci nu se incovoiașe încă, al de sus
 strigă:

— «Țineți bine, mă, să scuipe în
 palme» și le și desfăcu, dar hop! bulgarii
 se duseră tumba în fundul apei.

Și ast-fel, cu toată înțelepciunea bul-
 garească, salcia a rămas neadăpată.

A. R.

ÎNTREBARE ȘI RĂSPUNS

— Te-ai întreat vr'o dată monșer, ce-ai
 face dacă ai avea veniturile d-lui Iorgu
 Cantacuzino?

— Nu, dar m'am întreat adesea ce-ar
 face d. Iorgu Cantacuzino dacă n'ar avea
 de cit veniturile mele.

EPIGRAMĂ

L'au mușcat *Cinii* astă-iarnă
 (Nu mai m'aduc aminte data);
 Teatrul scapă atunci cu viața,
 Dar o să'l dea *Cancerul* gata.

Răutăcios.

„ZEFLEMEUA“ ÎN PRŌVINCIE

Giurgiu

DISTRACȚII

E ora 10 și 1/2... Un cer senin de vară, pe
 a cărui boltă albastră, luna înaintează majes-
 tos, făcîndu-și loc printre sireagurile de stele
 și reflectîndu-și razele ei melancolice în anti-
 cul joben al lui Harich, trîntit pe masa de a-
 lături de *son maître* care juca table cu Mas-
 todontu Epurescu, enervat fiind-că-i luase o
 gogoasă și jurîndu-se pe ce are mai scump
 (jobenul!) că la a doua reprisă să-l facă mort.

Pe cînd toate acestea se petrec la confiseria
 d-lui Popescu; onorabilul don Xady, cu faso-
 natul Motroc, cu spirite à la Mitică, amuzați
 turturelele de pe rontul centrului pe care le a-
 pucase sughițul și poate ceva mai grav dacă
 nu săriau chelnerii de la centru cu cite un
 pahar de apă în ajutor. La acest spectacol,
 sub-semnatului fiindu-i teamă să nu i se in-
 timple același accident, cu pași gigantici mă
 îndreptai spre grădina d-lor Ionescu & Sterescu
 spre a-mi lua tradiționalul țap champagne.

Acolo un spectacol mult mai cu șic mi se
 presintă. Iată'l: Stelică zis și Pomană, sub
 presiunea mai multor halbe cu bere și cre-
 zîndu-se în mijlocul scenei la «Cinematogra-
 ful», cu o sfortare supra-omenească iată'l sus
 pe masă în mijlocul halbelor golițe ce-i ză-

cea'ă lă picicare și, în uralele fraților Ionică și
 Ivancea (ambalagiul, ridică un teast în onoarea
 fratelui Stancu Ciocoiu.

Asa se petrece pe la noi.

Bébé.

LA TRIBUNAL

Un magnetizator acuzat de escrocherie ex-
 clamă cu aroganță înaintea tribunalului:

— Dacă aș vrea, aș putea să adorm imediat
 pe judecători și să obțin ast-fel achitarea mea.

Președintele îi răspunde cu bunătațe:

— Lasă-te rog această grijă avocatului d-tale

O CUGETARE

Adevărul este reprezentat în mitologie
 printr'o femeie goală. Poate că de aceea A-
 devărul se arată așa de rar în public.

Îi e rușine, săracul!

A apărut și se vinde în toată țara cu pre-
 țul ridicol de 10 bani, o ediție populară
 a faimosului volum

DE INIMĂ ALBASTRĂ

cuprinzînd cele mai geniale poezii ale lui
 Dom Paladu, precedente de o prefață dato-
 rită eminentului critic român Tarascon.
 D-nii depositari din provincie ai „Zelle-
 mele” sunt rugați să comunice printr'o
 carte poștală cite volume doresc.

NICOLAE A. POPOVICI

DOCTOR ÎN DREPT, FOST MAGISTRAT

AVOCAT

Str. Tudor Vladimirescu, 15

BUCUREȘCI

Liceul, Academia și Școala Comercială

„VIRGILIU POPESCU”

Strada General Florescu, 6—8 și Sf. Gheorghe-Nob, 31

AL TREILEA AN DE FUNCȚIONARE

Cea mai populată școală particulară de
 băieți din Capitală.

Promoție splendidă. Din 216 elevi pre-
 zentați la examen de stat, în cele trei sec-
 ții: liceală, comercială și primară, n'au
 rămas de cit 14 repetenți, adică numai 6
 la sută, dintre cari 12 sunt externi.

Examenele tuturor secțiilor se țin în
 Institut, înaintea delegaților trimiși de Onor.
 Minister.

Internat pentru elevi cari urmează la
 școala comercială a Statului sau la liceele
 Mihail-Viteazul, Matei Basarab și Lazăr.
 Aceștia au preparatori anume.

Pe lingă cursurile după programa Sta-
 tului, se fac **preparațiuni speciale pentru**
 elevi cari vor să intre în școala comercială
 gr. II, fără a fi terminat cursurile regulate
 de gimnaziu sau de școală comercială in-
 ferioară, precum și cursuri comerciale de
opt (8) luni pentru bacalaureați, cari vor
 să dobîndească **diploma de școală comer-
 cială.**

Cursuri de limbă moderne și de steno-
 grafie.

Îngrijire deosebită de educația corporală și
 socială a elevilor prin dans, exerciții gim-
 nastice, muzică, conferințe literare.

Preparațiuni chiar de acum de corigență
 și pentru examenul de admitere în licele
 și școlile comerciale ale Statului.

Director, VIRGILIU POPESCU

P. O. Box 100, SC. Sava.

SUB CONTROLUL STATULUI

XI^A LOTERIE DE CLASA

110.000 Losuri.—55.000 Câștiguri
prin urmare fie-care al doilea los câștigă

6 Trageri în aproape 5 luni de zile

**INSEMNAREA DIVERSELOR
CÂȘTIGURI**

**Principalul CÎȘTIG
EVENT. UN MILION**

1 Pr. a Cor.	600000
1 cîșt.	400000
1	200000
2	100000
1	90000
2	80000
1	70000
2	60000
1	50000
1	40000
5	30000
3	25000
8	20000
8	15000
36	10000
67	5000
3	3000
437	2000
803	1000
1528	500
34590	20 și 200
17500	17, 130 etc

Invitînd prin aceasta pentru participarea la curînd apropiata a XI-a Loterie, atragem în deosebi atențiunea că, la această Loterie, șansa de a dobîndi un cîștig însemnat s'a mărit într'un mod însemnat, prin faptul că la noua Loterie suma pentru losurile emise s'a înmulțit cu peste un milion coroane; în trecut totalul cîștigurilor au fost de
Cor. 13.190.000, acum însă
Cor. 14.459.000 aproape lei 16 000.000
Iarăși se urea principalul cîștig event. la

UN MILION COR. APROAPE LEI 1.100.000

Prețurile losurilor NU s'a urcat.
Că și pină acum, costă la cl. I:
Pentru $\frac{1}{4}$ los Lei 3.15 Bani
 $\frac{1}{2}$ „ „ 6.30 „
Un întreg „ 12.60 „

Planuri gratuite. Liste oficiale de trageri, trimitem imediat după trageri.—Rugăm a se face comenziile cît mai curînd posibil, pină la 22 Septembrie s. v. (5 Octombrie s. n. a.) 1902.

**BANCA
M. W. ITTNER**
Budapesta, Sas Uteza No. 23

Împreună cu comanda să se bine-voiască a ne trimite costul cuvenit prin Mandat postal, sau în scrisori recomandate, bancnote romînești, cupoane sau mărci.

ADRESE DE AVOCAȚI

G. G. Stroescu, Aureliu 24
N. I. Flămînda, Polonă 1
V. Grigorescu, Bul. Elisabeta 4
Amedeu Lăzărescu, Sf. Spirid. 8
C. Cernescu, str. T. Vladimirescu 1
Moscuna, Luterană 27
Em. Pantazi, Olari 2
M. G. Petrescu, str. Columbelor 4 b.
Florescu, Calea Victoriei 232
Moșoiu, C. Plevnei 87
Sipsomo, Dionisie 7
P. Stroescu, Corbu 9, Isvor
Dobrescu, Mih. Vodă 71
Diamandescu, Sevastopol 3
Ceruleanu, Calea Moșilor 201
Vladico, Mercur No. 10
Dragomirescu, Calea Raho ei, 6
Mih. Valerian, Belvedere 3
Leoveanu, Calea Griviței 135
Colceag, Calea Plevnei 84
Th. Seimeanu, Colței 8

LABORATORIUL FARMACEUTIC
A. HENȚIESCU
BUCURESCI
No. 1, STR. LIPSCANI, No. 1

PIPERAZINĂ EFERVESCENTĂ HENȚIESCU
Aprobată de Consiliul sanitar superior
Suverană contra
Gutei, Reumatismelor, Gravelor, Calculor Nefritice, Bólelor de besică, etc.

Combate cu succes
toate boalele provenite din cauzele îngrămădirii
ACIDULUI URIC în organism
are proprietatea de a disolva o mare cantitate de
ACID URIC
fără a turbura digestiunea sau a strica pofta de mîncare
Nu se descompune și nu se oxidează în organism, ceea-ce-i dă avantajii de a atinge acidul uric pe tot locul unde se găsește acesta în sînge, țesut, rinichi sau articulații.
Se dă după indicațiile domnilor Medici în doze de 2—3—6 ori pe zi cîte-o măsură,
—disolvată complet în apă suficientă—sau combinată cu Apa de Căciulata
PREȚUL UNUI FLACON LEI 4.50

DEPOSIT
La toate farmaciile din țară

A apărut volumul :

AHTURI ȘI OFURIPoezii glumețe de
GEORGE RANETTIcu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**
În București se găsește de vînzare la «L'Indépendance Roumaine», la librăriile Sococ, Alcalay și la autor.**MIRCEA G. PETRESCU**
FOST MAGISTRAT, AVOCATS'a mutat Str. Columbelor 4 bis
CONSULTAȚII de la 8—10 a. m.
BUCURESCI**VINUL „STIRBEY“**

Se expediază la cerere

în lăzi de 25 — 50 și 100 sticle, contra ramburs

A se cere **PREȚUL CURENT** la
ADMINISTRAȚIUNEA DESFACEREI PRODUSELOR
PRINCIPELUI BARBU ȘTIRBEY

de pe proprietățile

București—No. 121, Calea Victoriei No. 121,—București

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA ÎȘI DĂ

„RENDEZ-VOUS“

LA

BERARIA**COOPERATIVA**

—PIAȚA TEATRULUI—

Și cu drept cuvînt, căci: excelentele mîncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei berării, impacă gusturile clientelei celei mai exigente.